

ŠESTNÁCTÁ LEŽ

James
Patterson

AL
press

edice
KIOKAN

ŠESTNÁCTÁ LEŽ

James
Patterson

& Maxine Paetro

edice
KIOKAN

Copyright © 2017 by James Patterson
This edition published by arrangement
with Little, Brown & Company, New York, USA.
All rights reserved.
Translation © Ondřej Duha, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 16th Seduction
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-707-5

Prolog

MUŽ ZNÁMÝ JAKO J.

Jedna

Toho dusného rána v červenci jsem byla se svým partákem Richem Conklinem na číhané v Tenderloinu, jedné z nejchudších, zločinností nejvíce prolezlých čtvrtí. Zaparkovali jsme náš šedivý sedan Chevrolet z roku 1998 na místě, odkud jsme měli dobrý výhled na šestipodlažní činžovní dům na rohu ulic Leavenworth a Turk.

Říká se, že přihlížet jak schne barva, je úžasná zábava ve srovnání s tímhle druhem sledování, ale tohle byla výjimka z pravidla.

Byli jsme vybuzení a odhodlaní.

Právě nás přidělili k protiteroristické pracovní skupině pod přímým velením Warrena Jacobiho, policejního velitele, a také Deana Reardona, zástupce ředitele DHS, tedy Ministerstva vnitřní bezpečnosti sídlícího ve Washingtonu.

Tahle pracovní skupina vznikla proto, aby čelila místní hrozbě globální teroristické organizace známé pod zkratkou VPR, která se hlásila k šesti po sobě jdoucím masovým útokům v posledních pěti dnech.

Šlo o etnický různorodé bombové útoky, jejichž terči se stala tři posvátná místa – mešita, katedrála a synagoga – stejně jako dvě univerzity a jedno letiště, a zabily přes devět set lidí různého věku a národností v šesti zemích.

Podle toho, co jsme věděli, vyrostla VPR (Velký protivládní reset) na troskách středovýchodních teroristických skupin. Několik přeživších vůdců dalo dohromady mladé

disidenty po celé zeměkouli včetně značného množství fanatiků ze západní populace, kteří dospěli po digitální revoluci.

Totožnosti těchto vrahů byly v jejich domácích státech neodhalitelné, protože celosvětová síť VPR skrývala své aktivity na darknetu, v internetovém podsvětí dokonalém pro shromažďování bez nutnosti skutečného setkání.

Přesto zabíjeli skutečné lidi ve skutečném životě.

A chvástali se.

Po létech upalování, mučení a vyhazování nevinných obětí do vzduchu zveřejnila VPR své prohlášení. Měla v plánu proniknout do všech zemí a svrhnout organizovaná náboženství, vlády a správní orgány všeho druhu. Bez známého vůdce nebo národního ústředí, na které by se dalo zacílit, bylo zablokování tohoto decentralizovaného terorismu asi tak efektivní jako chytání jedovatého plynu do ruky.

Kvůli neustávajícím vražedným aktivitám VPR byl v San Francisku o víkendu, na který připadl Čtvrtý červenec, vyhlášen nejvyšší poplach.

Conklin a já jsme o našem úkolu věděli hodně málo, jen to, že jeden z předpokládaných agentů VPR, známý jako J., se nedávno vyhoupl na číslo jedna ve vládním seznamu hledaných osob.

Během několika posledních dní byl J. spatřen, jak vchází do béžového činžovního domu na rohu Turk a Leavenworth, budovy s požárními schodišti na obou stranách a osamělým stromem vyrůstajícím z chodníku před hlavním vchodem, a zase z něj vychází.

Dostali jsme za úkol ho vyhlížet. Kdybychom ho spatřili, měli jsme hlásit jeho aktivity vysílačkou, zatímco z oblohy tu křížovátku sledovaly oči vyslané ze základen letectva v Nevadě, Arizoně nebo Washingtonu.

Když ten muž přešel na naši stranu ulice a nasedl do bílé skříňové dodávky zaparkované před nákupním centrem T.L. Market and Deli, nahlásili jsme to.

Conklin a já jsme byli partáci spoustu let a skoro jsme si navzájem dokázali číst myšlenky. Vyměnili jsme si pohled a bylo nám jasné, že bychom nemohli jenom *sledovat* člověka podezřelého z terorismu, jak odjíždí z naší ulice, a nic s tím neudělat.

„Na číhané můžeme být i v pohybu,“ prohlásila jsem.

Rich řekl: „Jenom vteřinku, Lindsay. Ano?“

Jeho rozhovor se zástupcem ředitele byl krátký. Rich mi ukázal zvednutý palec a já nastartovala auto. Vyjeli jsme dvě délky auta za bílou dodávkou řízenou domnělým teroristou světového formátu, známým jako J.

Dvě

Řídila jsem náš žraloku podobný chevrolet po Turk Street a zahnula doleva do Hyde Street a celou cestu jsem se držela za dodávkou tak daleko, aby nás J. neviděl ve zpětném zrcátku, ale abychom ho my stále měli na očích. Poté co jsme několikrát odbočili, jsem dodávku ztratila na semaforech ve Dvacáté ulici. Ve zlomku vteřiny jsem se musela rozhodnout, jestli jet na červenou nebo ne.

Moje rozhodnutí znělo *jed'*.

Ruce se mi potily na volantu, když jsem prolétla křižovatkou za doprovodu kakofonie klaksonů, které na nás upoutaly pozornost. Vůbec se mi to nezamlouvalo.

„Tamhle je,“ řekl Conklin.

Bílá dodávka byla zaklíněná mezi dalšími dvěma auty jedoucimi těsně pod rychlostním limitem. Držela jsem se na dohled ve slušné vzdálenosti za tou skupinkou. A pak se dodávka vmísila do provozu na US Route 101 směrem na jih k San Jose.

Ta dálnice byla dobrá, široká cesta s dostatečně hustým provozem, abychom si mohli být jistí, že J. naše auto mezi ostatními nezahledne.

Conklin zajišťoval komunikaci vysílačkou a obratně přepínal kanály mezi policejním velitelem Warrenem Jacobim a zástupcem ředitele DHS Deanem Reardonem, který byl o tři časové zóny dál. Dispečink nás pravidelně informoval o pohybech ostatních vozů z naší pracovní skupiny, které byly teď součástí přerušované karavany, kličkovaly

mezi pruhy, zastavovaly u benzinek a opět se přidávaly ke sledování.

Jeli jsme po sto jedničce ozářené sluncem na jih a po dvaceti kilometrech bílá dodávka místo odbočení k San Jose a Central Coast zvolila pruh svádějící provoz do oblasti k sanfranciskému mezinárodnímu letišti.

Conklin měl na lince Jacobiho.

„Veliteli, míří k letišti.“

Ve vysílače praskalo několik hlasů, ale já udržovala vizuální kontakt s mužem v dodávce, která plynule ujížděla k letišti.

Ta dodávka byla teď nejděsivějším vozidlem, které jsem si dokázala představit. Předchozí aktivity VPR nás připravily na ty nejhorší scénáře a do dodávky takové velikosti by se vešla spousta výbušnin. Terorista by ani nemusel nasednout na letadlo nebo vstoupit do terminálu. Dokázala jsem si představit, jak J. prorazí dodávkou vchod k odbavovacím přepážkám a pak bombu odpálí.

Conklin se odhlásil Jacobimu a řekl mi: „Lindsay, letištní ochranka vyslala hasičské vozy a stavební stroje, aby zablokovaly všechny příjezdové cesty na letiště.“

Dobře.

Šlápla jsem na plyn a zapnula sirény. Ostatní týmy za mnou udělaly totéž a já uviděla, jak se blíží po servisní silnici ze severu.

Osobní auta zastavovala na krajnici, aby nás nechala prolétnout kolem, a za pár vteřin jsme dojeli bílou dodávkou v pruhu k odletovému terminálu letiště.

Před námi se objevily cedule s názvy aerolinek. Napravo vyrostly parkovací garáže letiště. Servisní silnice a sjezdové rampy se kroutily a mizely pod dálnicí, která se teď stala nadjezdem. Před sebou jsme viděli areál mezinárodního letiště.

Rich a já jsme vedli skupinu vozů mířících k letišti, když jsme uviděli policejní auta blížící se k nám od letiště.

Bylo to jako kleště svírající se ve velké rychlosti.

J. viděl, co se děje, a měl jen dvě možnosti: jet dál, nebo zastavit. Strhl volant ostře doprava a dodávka smykem přejela do vnějšího pravého pruhu, kde byl poslední odbočovací pruh do garáží, které se nacházely o sto metrů dál a měly svůj vlastní výjezd do South Link Road. Odbočovací pruh byl volný a nestřežený.

Křikla jsem na Conklina: „*Drž se!*“

Předjela jsem dodávku zprava, přidala chevroletu plyn, stočila volant a zablokovala sjezd. V posledním možném okamžiku, když jsem se už připravovala na srážku, strhl J. volant doleva a objel nás.

Tou dobou už byla dálnice plná policejních vozů, majáky blikaly, sirény ječely.

Dodávka s kvílením pneumatik zastavila.

Adrenalin vyhnal můj tep do červené zóny a tělo mi zalilo pot.

Já a můj parťák jsme se ptali jeden druhého, jestli je v pořádku, zatímco se před námi a za námi řadila policejní auta a tvořila neproniknutelnou vozovou hradbu.

Policista z letištní ochranky oslovil megafonem řidiče dodávky.

„Vystupte z vozu. Ruce nad hlavu. Okamžitě vystupte. Nikdo vám nechce ublížit.“

Nezačne J. zuřit?

Představila jsem si, jak dodávka vybuchne v kouli plamenů patnáct metrů od místa, kde jsem seděla ve starém sedanu. Hlavou se mi mihl obrázek mé malé holčičky, jak jsem ji viděla toho rána, oblečenou ve žlutých dupačkách jako kachňátko a bušící lžící do stolu. Uvidím ji ještě někdy?

V tom okamžiku se dveře bílé dodávky otevřely a J. vyskočil ven. Hlas zesílený megafonem zaduněl: „*Nehýbejte se. Ruce nad hlavu.*“

J. varování ignoroval.

Přeběhl čtyři pruhy a dosáhl betonového svodidla. Pohlédl přes okraj. Zarazil se.

Mezi ním a silnicí dole nebylo nic než patnáct metrů vzduchu.

Zazněly výstřely.

Viděla jsem, jak J. skočil.

Rich na mě zařval: „*K zemi!*“

Oba jsme se vrhli pod palubní desku a propletli prsty v zátylku, když zahřměla exploze, rozhoupala naše auto, spustila alarm a oslepila nás bílým světlem.

Ten všivý parchant odpálil bombu.

Tři

Rich a já jsme seděli v autě zaparkovaném na zákazu zastavení před terminálem a hlavy se nám stále točily z toho, co se stalo dvě stě metrů od letištních terminálů.

Viděli jsme, jak J. seskočil z nadjezdu vedoucího k odletům na servisní silnici, a věděli, že než dopadl na asfalt, odpálil svoji vestu.

Snažili jsme se uhodnout, na co myslel. Naše momentální teorie zněla, že nechtěl být dopaden. Nechtěl mluvit.

Conklin řekl: „Možná si představoval, že když seskočí z nadjezdu, dopadne bezpečně na projíždějící nákladák jako ve filmu s Jackiem Chanem.“

Nadskočila jsem, když se někdo naklonil do okénka auta. Byl to Tom Generosa, velitel protiteroristického oddělení, aby nás informoval o situaci.

Řekl: „Tohle zatím víme. Ten chlap, kterému říkáte J., měl v plánu pozabíjet spoustu lidí v davu, o tom není pochyb. Jeho vesta byla připravená k útoku na lidské cíle. Byla napaná hřebíky, kuličkami z ložisek a jedem na krysy. Ten působí proti srážení krve. Výbuch měl rozmetat šrapnely a udělal to. Ale dodávka ho odstínila. Jedinou obětí byl ten terorista.“

Přikývla jsem a Generosa pokračoval.

„Hřebíky a to ostatní svinstvo roztrhalo jeho tělo a vzalo s sebou všechno, co věděl. Ve vozovce po sobě nechal kráter plný lidských tkání a šrapnelů.“

„A dodávka?“ zeptala jsem se.

„Pyrotechnici už hlásili, že je bezpečná. FBI ji právě nakládá na odtahový vůz a odveze ji do laboroky. Zatím vím, že ji J. ukradl před supermarketem v Turk Street. Možná se na volantu najdou jeho otisky, ale nepřekvapilo by mě, kdyby se nám ho nepodařilo identifikovat.“

Generosa nám pověděl, že na místě exploze jsou teď federální agenti i Jednotka pro průzkum místa činu sanfranciské policie, a že až všechno změří a vyfotografují, převezou chladicí dodávka ostatky toho muže spolu se vzorky výbušniny do forenzních laboratoří FBI a SFPD.

Samozřejmě jsme věděli, že po výbuchu bylo letiště uzavřeno.

Autobusy rozvezly všechny cestující na jiná místa. Odlety byly zrušeny a přilétající letadla musela být přesměrována na okolní letiště. Sami jsme viděli, že se budovy terminálu hemžily agenty nejruznějších bezpečnostních složek jako CIA, FBI, DHS a letištní ochranka, a také psy cvičenými na vyhledávání tržavin.

Generosa nedokázal přesně odhadnout, jak dlouho bude letiště mimo provoz, ale i když to bylo špatné pro aerolinky, jejich cestující a dopravu, VPR toho dne v San Francisku neuspěla.

Poděkovali jsme Generosovi za zprávu.

„Dávejte na sebe pozor,“ řekl nám a odešel k dalšímu autu v řadě za námi. Právě jsme si chtěli zavolat pro další instrukce, když ve vysílače zapraskalo a kabinu zaplnil Jacobiho hlas. Jak Conklin, tak já jsme s Jacobim před jeho povýšením na velitele pracovali jako partáci. Moc rádi jsme ho slyšeli.

„Vy dva jste první liga, víte to?“ hlásil. „Odřízli jste J. od jeho terče. Díkybohu za to.“

„To mi povídej,“ vydechla jsem. „Ani si to nechci představit.“

Ale *představila* jsem si to. Vybavila jsem si jedno letiště v Paříži a další v Turecku. Bylo mi jasné, co se mohlo stát, kdyby se J. dostal do terminálu nebo se k němu jen přiblížil.

Když jsem začínala na oddělení vražd, byl bombový útok na letišti nepředstavitelný. A teď se tyhle děsivé útoky staly skoro každodenní realitou.

Z vysílačky stále vycházel Jacobiho hlas.

„Jakmile vy dva odevzdáte svoje hlášení, máte volno. Boxerová, Conkline, jsem na vás pyšný.

Přijměte díky ode mě, zástupce ředitele Reardona a mnoha lidí, kteří o vás nikdy neslyšeli a neuslyší. Podařilo se zachránit spoustu životů. Zabalte to. Jeďte domů. Teď to převzme FBI.“

Když jsem předávala klíčky Conklinovi, třásla jsem se úlevou. Přesedla jsem si na sedadlo spolujezdce. Opřela jsem hlavu a zavřela oči, zatímco nás Rich vezl zpátky do Baráku.

Část jedna

O MĚSÍC POZDĚJI

Kapitola 1

Měli jsme výročí svatby a také první rande po půl roce, kdy jsme s Joem žili odděleně. Joe mě překvapil – zavolal mi, když jsem odcházela z práce, a oznámil: „Rezervoval jsem stůl u okna. Řekni ano, Lindsay. Parkuju hned venku.“

Nechala jsem se přemluvit a teď jsme seděli na Molu 9 v nové restauraci Crested Cormorand specializující se na mořské plody, u stolu s výhledem na Sanfranciskou zátoku. Na stolech okolo nás blikaly svíčky, zatímco růžový západ slunce barvil oblohu na obzoru a hladinu se zpěněnými hřebínky vln.

Joe mluvil o svém nejmladším bratrovi.

„Takže ve čtyřiceti letech Petey konečně našel lásku svého života v automyčce hasičské stanice.“ Zasmál se. „Amanda mu ostříkovala wapkou pneumatiky a nějak přeskočila jiskra.“

„Myslíš, že si namočila tričko?“

Joe se znovu zasmál. Milovala jsem jeho smích.

Pokřčil rameny. „To je dost pravděpodobné. Pozval nás na svatbu. Koná se příští měsíc v Cozumelu. Přemýšlej o tom, ano?“

Když jsem se dívala manželovi do očí, viděla jsem, jak moc mi chce připomenout naši svatbu v altánku s výhledem na Půlměsíční zátoku. Před drahými přáteli a příbuznými jsme si slíbili věrnou lásku.

Tehdy jsem věděla, že je to slib, který dokážu dodržet.

Neviděla jsem však do temných zákoutí. Tehdy ještě ne. Teď, v téhle romantické atmosféře, Joe doufal, že kouzlo znovu zapůsobí. Jenže moje nevinnost už byla pryč.

Přála jsem si, aby to tak nebylo.

Byla jsem rozpolcená. Měla bych sáhnout přes stůl, stisknout Joeovi ruku a říct mu, aby se vrátil domů? Nebo přišel čas, abychom si přiznali, že už nemá cenu snažit se dát naše manželství zase dohromady?

Joe zvedl sklenku s vínem a řekl: „Na šťastné dny.“

V tom okamžiku zazněl ostrý zvuk, jako by praskal celý svět, následovaný ohlušujícím zaduněním a jasným zábleskem na sousedním molu.

„Neee!“ vykřikla jsem.

Popadla jsem Joea za paži a s otevřenými ústy zírala přes vodu na Molo 15, kde se nacházel Scientific-Tron, vědecké muzeum zkráceně zvané Sci-Tron. Byla to mohutná stavba ze skla a oceli, navržená pro lidskou interakci s minulostí a hlavně s budoucností. Stavba se před mýma očima rozevřela jako poupě. Léta k nám kusy plechu, nad Molem 15 se zvedal mrak ve tvaru hříbu a do zátoky obloukem přšely lesklé skleněné střepy.

Joe vydechl: „*Proboha. Co to sakra je?*“ a jeho výraz dokonale odrážel hrůzu, kterou jsem cítila já.

Další bomba.

Sci-Tron byl otevřený sedm dní v týdnu, ale jen ve čtvrtek večer byl přístupný pro dospělé. Tohle byl čtvrtek, ne? Ano. V muzeu byli lidé.

Byl to útok VPR? Musel být.

Joe hodil na stůl kreditku, pak popadl mobil a zavolal do své práce. Já vytočila dispečink sanfranciské policie a nahlásila něco, co vypadalo jako tragédie s mnoha oběťmi.

„V Sci-Tronu na Molu Patnáct došlo k explozi s požárem. Pošlete všechny vozy. Hasiče. Pyrotechniky. Sanitky. A najděte poručíka Bradyho. Povězte mu, že jsem na místě.“

Joe řekl: „Lindsay, počkej tady. Vrátím se –“

„Děláš si legraci?“

„Chceš se nechat zabít?“

„A ty?“

Následovala jsem Joea z restaurace na chodník vedoucí po délce mola. Dlouho jsme stáli u zábradlí a dívali se, jak se dvoupatrová stavba s ocelovou konstrukcí hroutí, když se propadla střecha.

Ten pohled byl zničující a těžko uvěřitelný, ale byl skutečný. Sci-Tron vyletěl do vzduchu.

Joe a já jsme se rozběhli.

Kapitola 2

Joe byl v čele, když jsme běželi po molu z restaurace na Embarcadero, hlavní dopravní tepnou vedoucí po pobřeží na západní straně Sanfranciské zátoky.

Sotva jsme se dostali na chodník, zabočili jsme doprava a utíkali dalších několik set metrů podél historické zdi oddělující moře od pevniny a zastavili jsme se před vchodem na Molo 15. Nad dýmající trosky Sci-Tronu šlehaly plameny.

Nalevo od nás na Embarcaderu se začala tvořit zácpa. Děsivý pohled a zvuk katastrofy vozidla zpomalil a některá se snažila přejíždět do jiných pruhů, zatímco se z mola zvedal křik chodců a bylo ho slyšet až na silnici. Brzdy pištěly a klaksony troubily, jako by to byl biblický konec světa.

Výbuchy mají drtivý dopad na všechny naše smysly. Zvuky trhajícího se plechu a rachot hroutících se zdí, pach výbušnin, hrůza v lidských tvářích. Věděla jsem to z nedávné vlastní zkušenosti a pořád mi dělá problém pochopit, jak se klidná a krásná noc může změnit v peklo a nepopsatelnou destrukci.

Joe mě stáhl z chodníku k zábradlí na straně zátoky, kde jsme zůstali stát, a chránil mě paží před davy valícími se od místa výbuchu.

Když jsem sledovala pohyb na té chaotické scéně, zarážila mě jedna anomálie. Nějaký muž stál bez hnutí uprostřed chodníku jako balvan v rozvodněném proudu k smrti vyděšených lidí.